

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הידעפילד שליט"א,
ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

pace during the Nine Days. If he speeds up or slows down his pace in order to be able to make the *siyum* specifically during the Nine Days, meat and wine would not be permitted. In some places, the custom is to rely on *poskim* (11) who permit this practice. Many food establishments and restaurants have the following dilemma: Their patrons are both observant and non-observant Jews. By not serving meat during the Nine Days, many of the non-observant Jews will go to non-kosher restaurants. Since refraining from meat during the Nine Days is a strict custom (which is derived from the actual *halacha* that prohibits eating meat on the 8th of Av during the *seuda hamafsekes*), it might be worthwhile to forfeit this custom in order to prevent non-observant Jews from eating *treifig* food. A *Rav* should be consulted. On *Shabbos Chazon*, *fleishig* food is permitted, even if one makes early *Shabbos* (12). On Friday, one may taste the *fleishig* food to ensure it is a tasty cuisine worthy of *עג שבת* (13). One may feed children on *erev Shabbos Chazon* from the *fleishig Shabbos* food (14). The wine from *Havdalah* is drunk by a child. If no child is present, the *מבדיל* may drink it (15).

Halachos and Hanhagos of the Nine Days (3)

During the nine days between *R"V C Av* and *Tisha B'Av*, one should minimize joyous activities. The *mazel* of *Bnei Yisroel* is weaker during the month of *Av*, so one who has a monetary dispute with a gentile should do his utmost to postpone any civil action until the month of *Elul*, or at least until after *Tisha B'Av* (1). **Refraining from Meat and Wine.** One should avoid eating meat and wine during the Nine Days (2). This includes chicken (3) and grapejuice (4). Beer and liquor are permitted (5). Even food cooked with meat, such as potatoes from a *cholent*, should not be eaten (6). *Parve* food cooked in a *fleishig* pot is permitted (7). If one mistakenly made a *beracha* on meat, he should eat a small amount so that his *beracha* is not in vain (8). For health purposes, one is permitted to eat meat but if chicken is sufficient, he should refrain from eating meat (9). If one makes a *siyum* celebrating the completion of a *Masechta* of *Gemara*, he may serve meat at the accompanying meal (9). Many *poskim* hold (10) that this leniency applies only when the person finishes the *Masechta* at his normal

בין הריחיים - תבלין מדרג היומי - חולין עא.

”שומא בלועה” - Raba says, just like שומא בלועה is not מטמא anything, so too טהרה בלועה can't become טמא either. We see this from the following: If one ate נבלה and is טמא, after he is טובל he is טהור even though the נבלה is still in him and hasn't been digested yet [עיכיל] it does not make him טמא (again). So we see that a טמא item that is בלועה does not make other things טמא. So too, if one swallowed a טהרה ring & entered אהל המת, if he were to regurgitate the ring, it would remain טהור, because any item that is swallowed (בלועה) is protected & can't become טמא.

The **שׁוֹרֵק** [שׁוֹרֵק, שׁוֹרֵק] brings the **רוֹקָה**: a אִשָּׁה כְּהֵן who is pregnant, may enter אֶרֶץ הַכֹּהֵן and not be concerned she is making her fetus טמא because there is a ספק ספיקא. 1) Maybe it will be a נפל. 2) Even if it lives, it may be a female. The **מִגֵּן אֲבִירָה** [מִגֵּן, שְׂמִיגָן] brings this רוֹקָה and asks: based on our *halacha* that טוֹרָה בְּלוּעָה cannot become טמא, why does the רוֹקָה need a ספק ספיקא to permit the כְּהֵן to enter the אֶרֶץ? The fetus is בְּלוּעָה and can't contract טומאה anyway? וְיֵצֵ' The **פְּרִי מַגֵּדִים** [שֵׁשׁ] asks on the ספק ספיקא of the רוֹקָה, how can he say one of the ספיקות is maybe she will miscarry, when we have a רוב against that, which says majority of women do not miscarry? וַיֵּיטֵ'.

The **אבני מלואים** [פב' א'] discusses the ענין of "עובר ירך אמו". The *Gemara* [יבמות עה'] says: if נכרית מעוברת שנתגיירה, טובל, her עובר will not need טבילה later. Even though there is a חציצה around the entire עובר, we say "הייו ברייתה" (this is how it lives) and it is not considered a חציצה and when born will not need its own טבילה. Based on this, he asks on this, מי"א the דין of טהרה בלועה does not apply here. Because just like a mother who isn't considered a חציצה regarding טבילה, she shouldn't be חוצצת on the נומה and the עובר should become מעובר? And certainly, according to those that hold עובר ירך אמו the עובר should not be considered בלועה as he is a limb of his mother and הלכות הבלועה should not apply at all?

The **מנחת חינוך** [רס"ג], says, since we say עובר ירך אבנו, the כהונה of דינים are not שייך to the עובר. Even if he becomes טמא he is considered one of her limbs but not a כלה! He brings במעי אבנו זו הוא" that "עובר במעי אבנו זו הוא". He concludes that the עובר ירך אבנו is סוגיית complex מוקדמו ואין כאן מקומו. **ר' אלחנן** [ק"ט ש"ס מנ"ה] answers the ריקה: It is אסור to be in a כהן (acc. to some שיטות) to be in a אהל חמת even if he will not become טמא. This is evident

from the דין that a כרח may not be in the same room as a גוסס even though a גוסס is not טמא. So, the reason טהרה בלועה doesn't become טמא isn't because it's not considered in the אהל המת, but rather it's a גזירת המלך that בלועה protects it from טומאה. Here, true the עובר is protected from becoming טמא, but there still remains a איסור if he's a כרח to be in the same אהל. For this we need the ס' of the ריקקו to permit the mother to enter the אהל המת. The עובר אהל המת answers differently: the ריקקו discusses a mother who feels she will certainly give birth in the אהל המת meaning the עובר won't be בלועה. Still, the ריקקו permits entry based on the ס' of **משניב**. **משניב** paskens accordingly: a close אשת כרח to giving birth may enter the אהל even if she will likely give birth in **בית חיים** the cemetery, relying on this ס'.

R' Avraham Reuven Katz zt"l (Yalkut Reuvani) would say:

“Why was *Menashe ben Yosef*, destined to have his legacy split in half? Since Menashe was the one who caused the brothers to rend their garments when he chased after them in Egypt and removed the goblet from the sack of Binyamin, his inheritance was split. Instead of the entire tribe receiving its portion in one area, it got half in *Eretz Yisroel* and the other half on the opposite side of the Jordan.”

A Wise Man would say: “Treat everyone with politeness and kindness, not because they are nice, but because you are.”

**To place an ad or to dedicate in
your city for a simcha, yahrzeit or
any reason, please send an email
to: Torahtavlin@yahoo.com**

Shouldn't ONLY 'T
get our attention
the whole Tefila?

(1) מ"ב תקנא:ב (2) או"ח תקנא:ט
 (3) שם (4) הגר"מ פיינשטיין זצ"ל,
 מועדי ישרון קל-קלא רמא
 תקנא:יא (6) מ"ב שם:ט (7) שם (8)
 שד חסד, בין המצרים אז: (9) מ"ב
 שם:ט (10) רמא שם:ב (11) מ"ב
 שם:ט (12) דעת תורה שם: (13)
 מועדי ישרון קל-קלא (14) מקור
 חיים תקל:ט (15) כף החיים
 שם:קנ (16) רמא שם:

Mazel Tov on the Bar Mitzvah of our grandson Yaakov Zev Rand. May he continue being a nachas to his family and all of klal Yisroel. Yitzie & Bryndie Fogel.

בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה
TORAH TAVLIN

**TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH TAVLIN.ORG
ORSENDANEMAILTO
SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG**

פרק א' דאבות

שבת קודש פרשת מטות מסעי – כ"ו תמוז תשפ"ו
Shabbos Kodesh Parshas Matos Masei - July 11, 2026

טיב התבלין

מאת הגד"צ רבי גמליאל חסדק רבינוביץ שליט"א, ר"י סער חתמים יחדולים עדיק

וְאִם הֵנִיא אֲבִיָּה אֶתָּה בַּיּוֹם שִׁמְעוּ כָּל נִדְרֵיהָ וְאִסְרֶיהָ אִסְרָהּ

על נפשה לא יקום וה' יסלח לה ... (ל-ו) - הזריז ימיו כפולים

פרשת 'חתרת נדרים' צריכה לעודד אותנו לנצל כל רגע מימי חיינו לתורה ולמצוות, כי בפרשה זו רואים שאם האב או הבעל מתעצל להפיר את נדרה של בתו או אשתו ביום שמעו, שוב אין ביכולתו לבוא למדרת ולהפיר אותו, כי הזמן שניתן לו להפיר איננו עוד, וכיון שלא נצל אותו כדבעי, שוב אי אפשר לעשות מה שהיו יכולים לעשות בו, וזומן מאליו שהאיש החכם לא יתמהמה מלנצל את השעה העומדת לרשותו. דבר זה הוא לימוד על כלל ימיו ושנותיו של האדם, על האדם לדעת שכל נעותיו ומצוותיו לעבודת הבורא, אינן נצטלם כדבעי ויזכה ויקנה בהם קניינים נצחיים לעולם שכולו טוב, אבל אם יתן מנוח לנפשו שהיה מעותתויו שוב לא יהיה ביכולתו להחזירם, וכבר לא יהיה ביכולתו לדרויה מה שהיה ביכולתו לדרויה אילו היה מנצלו כדבעי, ואי אפשר לשער גודל ההפסד שהוא לנצח נצחים.

ידידו הוא אימרתו של אחד הצדיקים על מאה"כ (שמות יז, ט): 'צא והלחם בעמלק ממדבר', שעל האדם לצאת במלחמה עם היצר שהוא כעמלק [על שם שמבקש להכשיל את ישראל כעמלק]. שעצמו הוא 'מדבר', שאם אדם מישאל מבקש לעזוב את בראיו, הוא מנסה להטרידו בכל מיני טרדות המחולשים את דעתו מלקיים את העבודה, ובכך מצליח לפתותו לדחות את רצונו ל'מדבר', כי נותן לו תקווה שמדבר תהיה דעתו יותר גלולה לקיים את העבודה הזאת. על אותו יצר מוטל על האדם להלחם. עליו להבין ולהכיר שכל זה הוא תחבולת היצר המבקש לגלוש את עתותיו ואת הטוב שיכולים לקנות בהם, והוא זה שהמציא את כל הטרדות, וכדי שלא ינסה להתנבך עליהן מצדף עצמו גם את 'נחמת המדבר' כדי שהטרדות והנחמה יחדיו יעשו את שלום ויגלו את

עדותיך אתבונן

וְיִשְׂרָאֵל יֹאמַר אֲנִי מֵת וְעַד הַיּוֹם לֹא עָלָה בְּיָדִי כֶּסֶף

קם נקמת בני ישראל מאל המדינים אחד תאסף.
אל ייטב (אנח) ייטב יורב יורב ייטב

אם עמך ... (ל-ב) = בערך חצי וחצי הכוח והכוח

הקב"ה למשה: נקם נקמת, אתה בעצמך, והוא משלח את אחרים אלא מפני שנתגדל בארץ מדין אמר אינו ברין שאני מצד למי שעשה בי טובה, המשלח אומר בור ששתית ממנו אל תורק בו אבן, ע"כ. הרי נתקשה המדרש על משה רבינו, שאמר לו הקב"ה: נקם נקמת בני ישראל, שצוה הקב"ה משה רבינו לנקום נקמת בני ישראל מאת המדינים בעצמו, אבל משה רבינו שלח שליחי וקשה, מדוע עבר משה רבינו על ציווי השמים? הנה שלא אמר שבעצמו לנקום במדין, ועל זה אמרה הכרת דכיון ששמה רבינו נתגדל בארץ מדין שכנס בארץ מצרים, ועל כן החובה של הכרת הטוב מוטלת עליו, ע"כ הוא לא הלך בעצמו לנקום נקמת בני ישראל מאת המדינים וע"כ שלח שליחים.

הדק' ר' חיים שמואלביץ וצ"ל (שיחות מוסר עמ' ש"כ) שהדבר תמוה מאוד, הרי

משה רבינו נצטווה פי הגבורה מפי מלך מלכי המלכים הקב"ה, שינקום הוא בעצמו את קמת בני ישראל מאת המדינים, וכיצד יתכן שמשה רבינו דחה את מצות ה' מפני שנהג דרך ארץ והכרת הטוב. זהו דבר תמוה ות"ר חיים שמואלביץ שזל ככר צדיק

**מולד חודש אב:
דינסטאג (יום ג')
7:30 PM
מיט 17 חלקים**

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

הקששים כדי לצלול ככל שאפשר, כי לאמיתו של דבר אין שום נחמה באמיתות המדר', כי מחד הוא רוח מצד עצמו ואינו קשור כלל לאותה שעה שהפסד. לזאת אציק, מכיוון חז"ל שאמר (מכילתא שמות יח): כבר הבאה לידך אל תחמיצנה, אציק כי מצוה שיש לחוש שמחד כבר לא היה ביכולתו לקיים, כי אדם עם כל מצוה שכוללת לדחות למחר ולאחר זמן, ואף על פי כן אינו מן הדוארים להשחיתות, כי המחד הוא רוח לעצמו, ואין המחד סיבה להחמיץ את השעה כעת.

מלבד זאת יש לו לאדם לדעת שאין הוא בטוח שביום המחרת אכן יהיה ביכולתו לקיים את העבודה שהוא רוצה לקיים, שרדי אינו בטוח שלמחרת ייחיד הצד חפשי' לנפשו, והאמת הוא שחול' כבר הודיעו לו שגם למחר יופיע להפסידו. ושרדי אמרו (קידושין ל:): 'צדו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, ולאמלא הק"ה' עיורו אין יכול לו', זה המאמר מגלה לנו שבכל יום מבקש האדם לנהוג באדם ולשלוט במנוח איומו, וזהו ברית' מיתו' כי מבקש להפסיד מן האדם בתכלית החיים שבה חיים, ומעתה זה האדם ש'חיים' יכול לו ואינו מתגבר עליו שטרדותיו ועל מניעותיו, למה יוכל לו למחר? הרי בהסכמתו לעצת צדו הוא מגלה שאינו מוכן לשנס מתניו כדי להלחם בו, ואם כן גם למחר יִכָּנַע לפניו, אם לא ישיבין שזה הרצון לנצל ימיו ושעותיו, אין לו מנוס כי אם להתאמץ על צדו ולהתגבר על כל הקשיים המדמנים לפניו, רק כך יוכל לדרווח את השעות והזמנים ולזכות על ידם לשכר נצח, וכיון שכן אין סיבה להעדיף את המחר, וכבר היום יתאמץ לנצל את יומו, ואדם שיתאמץ קצת כבר ישיב ה' בעדו, ובכל יכבוש את יצרו. יוצא שכך הוא רוצה שיהיה עבודה, שתמיד נדרשים להתאמץ כדי לזכות בו, ורק כך יזכו למאמר החכם 'חוריי ימיו כפולים', כלומר, ככל שיהיה רדיף יותר לחבי' תחבולת הצד, ויהיה יותר רדי' לדלג עליה, כך יזכה שיתרבו ימיו יותר.

לגלומה, כי חיוב הכרת הטוב מפרש ומבאר את דבר ה', ואשר על כן מאמר ה' "נָקוּם" מתפרש – נקום על ידי אחרים! ואף על פי שלילי חיוב הכרת הטוב יהיה מתמפרש כפשוטו שיינקום בעצמו דוקא, מכל מקום מאחר נצטוונו בחיוב הכרת הטוב, רחיק ה' וכל המידות שחררה נדרשת לה', ולכן מתפרש ציווי "נָקוּם" על ידי שליח ולא בעצמן. כי אינו ברור שאני מציד למי שעשה בי טובה", ע"כ.

ומבואר כאן יסוד גדול בענין חובת הכרת הטוב, שאילו חובת הכרת הטוב הוא דרך מדה טובה בעלמא, לא יתכן לומר שכונת הקב"ה שכל מצות נקמת מדין הוא ע"י אחרים, אלא ע"כ שהכרת הטוב הוא חובה גמורה שמוטלת על האדם, וע"כ בהכרח שכונת הקב"ה הוא שיתקיים נקמת מדין אלא על ידי אחרים.

והטעם בגדול נחיצת חובת הכרת הטוב, יש לבאר על פי דברי המדרש
(משנת רבי אליעזר פרשה ו'): "מפני מה ענש הכתוב ביותר לכפויי טובה? מפני
 שהוא כענין כפרה בהקב"ה, אף הכופר בהקב"ה כופר טוב הוא. האדם הזה הוא
 כופה טובתו של חברו, למחר הוא כופה טובתו של קונו," ע"כ. הרי מפורש בדבריו
 ההמדרש שעיקר הטעם שהאדם חייב להכיר טובה לאחרים הוא משום שאם אינו
 ממכיר טובה לאחרים סופו שיבא לכפור בטובתו של הקב"ה וע"כ מזה דה שלל
 הכרת הטוב נחוץ מאוד מאוד ללידי הודי, שזהו עיקר האמונה בהש"ת.
 להיותו לחשי"ת על כל הטובות שתמיד עושה עמו בכל יום ובכל עת ובכל שעה.

מעשה אבות סימן לבנים

לא נשוב אל בתינו עד התנהל בני ישראל איש נהלתו ... (לב-ה)

In *Parshas Matos*, the tribes of Reuven and Gad famously pledge to forego their immediate comfort and settlement, vowing to cross the *Yarden* river and fight on the front lines alongside their brethren until the entire nation is secure in *Eretz Yisroel*, a testament to an unbreakable national bond. This spirit carries directly into *Parshas Masei*, which charts the grueling journeys of *Bnei Yisroel* through the wilderness, reminding us that the ultimate destination is only reached when we look out for one another through every hardship. This timeless devotion - putting the sanctuary of a brother’s peace ahead of one’s own hard-earned rest is not just ancient history; it lives dynamically in the hills outside Jerusalem today.

A woman by the name of Devorah lives in a quiet, outlying community nestled in the hills just outside Jerusalem. It is most definitely not the safe, bustling middle of the city; out there, she must frequently drive through vulnerable, tense areas surrounded by “others” just to reach her front door. Yet, her home remains a sanctuary of faith. *Baruch Hashem*, she has been blessed with a house full of tall, grown sons - no daughters - and every single one of them is currently serving in the IDF. They are all married and have built beautiful families of their own, yet they remain a fiercely cohesive, tightly knit unit.

After October 7, with the sudden eruption of the current war, every one of Devorah’s sons was immediately called up for emergency reserve duty. Because they are all deployed in elite combat units, a blanket of operational security has fallen over their existence. They are strictly forbidden from disclosing where they are stationed or what missions they are executing. To prevent tracking by the enemy, they cannot use their cell phones at all. It is a profoundly nerve-wracking reality for a mother, and she can always be found pouring out her heart in *tefillah, davening* for their safety alongside the rest of *Klal Yisroel*.

One *motzei Shabbos*, Devorah called a close friend. Despite the exhaustion in her voice, there was a distinct spark of maternal pride when she asked, “You want to hear a story about my boys?” Naturally, the friend eagerly told her she wanted to hear it. Devorah explained that one of her sons had been stuck on the front lines without a single break for over three consecutive weeks, enduring sleepless nights and the relentless pressure of active combat. The prolonged separation had taken an immense emotional toll on him, his wife, and his young children, who were crying for their father at home.

By a rare twist of military bureaucracy, this son happened to be operating in a larger tactical sector that temporarily overlapped with the area of another one of Devorah’s boys. This was highly unusual, as the brothers serve in completely different units and rarely cross paths in active zones. The second brother, who carries his own deep scars from being severely injured in a terrorist attack when he was just a teenager and knows intimately what it means to suffer and sacrifice, had just been granted a coveted leave to return home. As Devorah initially recounted the tale, this second son looked at the deep exhaustion etched into his brother’s face, recognized the acute ache of a young family separated for nearly a month, and made a radical decision. He quietly approached his commanding officer, bypassed his own burning desire to see his own family, and requested that his hard-earned leave be transferred entirely to his brother instead.

After hearing the story, her friend was left in absolute awe, her eyes tearing up at the sheer magnitude of the gesture. Getting to go home to sleep in a real bed, and hug one’s children is worth more than gold to a soldier living in the dirt under constant threat. To willingly hand that gift over to someone else is extraordinary. She went to sleep that night marveling at the spiritual stamina of these brothers, feeling a profound sense of gratitude that such people exist. But the story didn’t end there.

Mid-morning on Sunday, her phone rang again, shattering the quiet routine of my day. It was Devorah, sounding breathless, emotional, and urgent. “I was wrong, I was wrong!” she told her, eager to correct the record and ensure the truth was known. “Here’s what really happened! I talked to them again, and my other son was not given just a meager 24 hours to go home. He had actually been granted THREE full days and nights of leave. It was seventy-two hours of civilian comfort, hot food, safety, and family warmth that he looked at, bundled up, and gave away so his brother could have it instead!”

כה אמר ה'מה מצאו אבותיכם, כי עול כי רחקו מעלי וילכו אחרי ההבל והבלול ... (ירמי' ג-ה)

This week’s *Haftorah* marks the second of the three weeks of calamities in which *Yirmiyahu HaNavi* castigates the nation for having transgressed the cardinal sin of idol worship. Interestingly, *Hashem* lamented how the nation “*distanced themselves from Me, and they went after futility and themselves became futile.*” But is it not obvious that one will become futile if he chases after futility?

R’ Mendel Hirsch ז”ל (Seder Haftoros) explains that practicing idolatry was not a rational decision made on a person’s part, rather it was prompted by one’s evil inclination which harassed him relentlessly into submission. On the whole, Jews eschew idol worship and find greater pleasure in serving the Almighty due to their deep spiritual connection to

תורת הצבי על הפטרות

to *Hashem* and His *Torah*. While everything in the world was created for and is meant to be used in the service of the Almighty - as dictated by the *Torah*, if it should ever be used for idolatry, it will lose its meaning and become a futile object with no purpose in the world.

Thus, a Jew who just stops living an observant *Torah* life is simply lost and the hope is that eventually he will find his inner spark, reignite his passion for *Torah* and *mitzvos* and redirect him back to the more fulfilling life of a G-d-fearing Jew. However, a Jew who defects from a *Torah* lifestyle and adopts other cultures or beliefs will find himself leading a tragically futile life with no end in sight. This reflects a deep commitment to the eternal value of divine service.

ויהי אף ה' ... אם יראו האנשים ... בלתי כלב ... ויהושע בן נון ... (לב-י"ב)

Hashem was “angered” and swore that due to the sin of the spies, none of the men between ages 20 and 60 would enter *Eretz Yisroel*. **R’ Shimon Schwab ז”ל** asks: The **Rambam** in **Moreh Nevuchim** writes that when speaking of “הקב”ה, the *lashon* of “עבודה זרה” is only used in connection with “עבודה זרה”. So why, here, by the מרגלים does the *posuk* use it?

He answers based on the *Chazal* who say “כל הדר בחוץ לארץ כאילו עובד עבודה זרה”. Since the מרגלים sadly disparaged the land, and wished not to enter Eretz Yisroel, it was tantamount to idolatry. Thus, the *Torah* used the *lashon* of “ויהי אף ה’”.

Perhaps we can offer another *machshava*. In the first *kapitel* of *Kabbolas Shabbos*, we say as follows: ארבעים שנה אקוט “**פני**” אשר נשבעתי **באפי**” Here, too, *Dovid Hamelech* writes that *Hashem* “in His anger” swore that the *Yidden* wouldn’t enter *Eretz Yisroel*. But then he adds a few words that provide insight and may resolve our original question: “עם תועי לבב” a nation who erred and got lost; a nation who doesn’t know *Hashem’s* ways. Meaning they questioned and didn’t believe in *Hashem’s* master plan, thinking, maybe it’s not in our best interest. Maybe we know better. That is synonymous with עבודה זרה. Hence, the *posuk* aptly uses, here and in *Tehillim*, an expression usually reserved for idol worship. In life, even if we cannot comprehend things happening to us we mustn’t question. We must have total *emunah* that כל מה דעביד רחמנא לטב עביד.

In *Parshas Masei*, we recount all the various stops *Klal Yisroel* made as they traversed the desert. Some were for a longer period, while some lasted only a few hours. But they all shared one common theme. They were all על פיה.

The same holds true with all of life’s trials and tribulations. If we exercise this concept of living lives of total subservience to and trust in *Hashem*, life’s roads will be that much smoother. **ובסייעתא דשמיא!**

משל למה הדבר דומה

האדריכם יבאו למלחמה ואתם תשבו פה ... (לב-ו)

משל: It was a Friday night, and a special gathering had been organized to offer *chizuk* and inspiration to a group of young boys serving in the IDF. The organizer, Rabbi Yitzchok Guttman, had invited the esteemed *Mashpia*, **R’ Gamliel Rabinowitz shlita**, to speak to the soldiers.

R’ Gamliel’s background as a *Yerushalmi*, known for its strict, anti-Zionist ideology, made his attendance remarkable. Yet, R’ Gamliel arrived with his usual radiant, welcoming smile. He stood before the young soldiers and delivered a deeply moving, elevated speech. He poured his heart out, offering them inspiration, spiritual warmth, and love.

When he finished his remarks, he walked out of the room, leaving the boys uplifted. But a minute later, the door swung

open again. R’ Gamliel stepped back inside and called out to the group: “Boys, you should know that I am from the *Neturei Karta* (anti-Zionist group)!” With that declaration he turned around and left the building. The organizer stood there in amazement, suddenly grasping what had just occurred.

R’ Gamliel belonged to a group fiercely opposed to the ideology of the army these boys were serving in. He did not hide his identity, nor did he compromise his own deeply held beliefs. Yet, he still came to uplift them. He taught them a monumental lesson: At the end of the day, we are all *Yidden!*

משל: The Jewish nation traveled (*Masei*) and belong to different camps (*Matos*), yet as a whole, we share one soul. Moshe reminded Gad and Reuven that although they may want to “*do their own thing*,” ultimately, we are one nation that joins each other - no matter the differences between us!

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOASHUA GOLD

הנחמדים מהב

Rashi highlights a fundamental distinction between *Moshe Rabbeinu’s* prophecy and that of all other *Nevi’im*. While every other *Navi* conveyed *Hashem’s* word with the expression of “כה אמר ה’”, Moshe spoke with “זה הדבר”. What is the significance of these two terminologies? Furthermore, why is it emphasized here, next to the *Parsha* of *Nedarim* only at the end of ספר במדבר?

The *Gemara (Sanhedrin 89a)* teaches that no two true prophets relay *Hashem’s* message in precisely the same words. This is because a *Navi* receives a divine message through a prophetic vision, which they then interpret and communicate to the people. Every person comprehends and expresses things differently, for example, one person’s definition of a “rich man” depends on his own finances, and someone who naturally exaggerates may describe a well-to-do person as a billionaire. Accordingly, the *Navi’s* given message would reflect his particular understanding and manner of speech. Therefore, if two *Nevi’im* speak precisely the same words, it indicates that they are false prophets. The sole exception to this rule was *Moshe Rabbeinu*. Unlike all other prophets, *Hashem* spoke through Moshe’s throat, and the words that emerged were transmitted exactly as they were spoken from the Almighty, without being filtered or interfered through Moshe’s own interpretation.

R’ Yaakov Kamenetsky points out a remarkable insight from the laws of *Nedarim*. When a person takes a *Neder* to perform or refrain from a particular act, the commitment becomes a *Torah* obligation. Likewise, when someone declares an animal to be a *Korbon*, it immediately assumes the *Halachic* status of *Hekdesh*. In other words, *Hashem* granted human beings the power to create *Torah*-binding *Halachos* through the power of our speech. After learning these laws, one may err and assume that the same principle applies to the *Torah* written by *Moshe Rabbeinu*, that his own expressions were imparted in all the *Mitzvos* in the *Torah*. Thus, here the *Torah* reveals that his *Nevuah* was of a different caliber, given to him with “זה הדבר”, conveyed exactly as if *Hashem* spoke it. Our *Torah* is true, and the power given to us mortals by its Writer, is humbling.